

چکیده

طراحی در زمینه‌های تاریخی به جهت ارزش و هماهنگی این گونه بافت‌ها اهمیت ویژه‌ای دارد. امروزه به دلیل بی‌توجهی به نحوه‌ی ارتباط بنا با زمینه‌ی موجود شاهد ساخت و سازهایی در بافت‌های تاریخی هستیم که تعامل مطلوبی با بستر موجود ندارند و این امر عامل برهم‌زننده‌ی هماهنگی در این گونه بافت‌ها گردیده است. این آسیب هم به لحاظ بصری قابل رویت می‌باشد و هم در نحوه‌ی برخورد با طبیعت و اقلیم منطقه‌ی مورد نظر قابل لمس است. شهر لنگرود نیز از این دایره مستثنی نمی‌باشد. بخش‌هایی از بافت تاریخی این شهر تبدیل به خرابه‌هایی گشته است و رودخانه، که این بافت با ارزش در جوار آن شکل گرفته است پتانسیل‌های خود را از دست داده است، این امر موجب گردیده که شهروندان تعلق خاطر کمتری به بافت تاریخی شهر خود داشته باشند. در این راستا برای جلوگیری از آسیب هرچه بیشتر بافت بر آن شدیم تا دستورالعمل‌هایی را در غالب یک مجموعه‌ی تجاری تفریحی در بافت تاریخی لنگرود و حاشیه‌ی رودخانه‌ی این شهر ارائه کنیم. به‌کارگیری این فاکتورها می‌تواند علاوه بر ایجاد ارتباط بین بافت با ارزش تاریخی و بنای جدید به لحاظ بصری، پاسخگوی نیازهای روز نیز باشد و با ایجاد حس مکان شهروندان و گردشگران بیشتری را به مجموعه‌ی مورد نظر جذب نماید.

در این پژوهش روش تحقیق دارای رویکرد تحلیلی توصیفی است. ابتدا با استفاده از روش کتابخانه‌ای نتایج پژوهش‌ها پیرامون موضوع زمینه‌گرایی و ابعاد آن مورد بررسی قرار گرفت، همچنین تعاریف و تاریخچه‌ی بازار و مراکز تجاری مطالعه شد و با بررسی نمونه‌های داخلی و خارجی، نحوه‌ی برخورد در موارد مشابه ملاحظه گردید. سپس با استفاده از روش میدانی (مشاهده، پرسشنامه، مصاحبه) مطالعات دقیق‌تری روی موضوع زمینه‌گرایی در بافت تاریخی لنگرود صورت گرفت. در انتها احکام طراحی خاص این منطقه ارائه گردید که از آن به عنوان دست‌آورد حاصل از این پژوهش می‌توان نام برد.

کلیدواژه: زمینه‌گرایی، ارزش تاریخی، حس مکان، اقلیم، رودخانه، مجموعه‌ی تجاری.